

ТИМОТЕЈ СЕВИЏ

ЦРКВАТА

БОЖЈИОТ НОВ НАРОД

Евангелска коалиција брошури
Едитирано од Д. А. Карсон и Тимотеј Келер

TGC

За многумина, доктрината на црквата не е од толку големо значење како другите потешки доктрини. Но, Севиц не приморува да погледнеме на друг начин. Црквата на Исус Христос е основата на Божјиот план за создавањето.

Црквата на Исус Христос е основата на Божјиот план за создавањето – план за возобновувањето на сите нешта за Неговата слава. Во Црквата: Божјиот Нов Народ, Севиц покажува како во рамките на ова корпоративно тело поголемите димензии на Божјиот план за создавање добиваат неверојатна дефиниција. Оваа брошура ги разгледува обележјата на универзалната црква, вклучувајќи го единството и љубовта спрема Бог и човекот, давајќи практична форма на секоја карактеристика како што се манифестира во локалното тело. Бидејќи црквата е корпоративно живеалиште на Божјиот Дух и неговото постојано сведоштво на светот, Севиц тврди дека таа го сака светот најверно кога го отелотворува она што светот го нема. Прозрачната љубов на Црквата како Христово тело е единствениот сигурен лек за свет исполнет со грев и безнадежност, и ја има силата да го транс-формира сето она што го допира.

Црквата: Божјиот Нов Народ, е брошура ма Евангелска Коалиција одредена да понуди внимателно објаснување за точка 11 од конфесионалната изјава. Евангелската коалиција е евангелско движење за обновување, посветено на Писмо-базирана реформација на практичната мисија.

Евангелски коалициски брошури

Едитирано од Д. А. Карсон и Тимотеј Келер

Служба Втемелена на Евангелието од Д. А. Карсон и Тимотеј Келер

Рестаурација на Сите Нешта од Сем Стормс

Креација од Ендру М. Дејвис

Светиот Дух од Кевин Л. ДеЈанг

Дали можеме да ја знаеме Вистината? Од Ричард Д. Филипс

Што е Евангелието? Од Брајан Чапел

Планот од Колин С. Смит

ЦРКВАТА

БОЖЈИОТ НОВ НАРОД

Тимотеј Севиџ

Impatto Italia

Наслов на оригиналот:
The Church: God's New People

Copyright © 2011 by The Gospel Coalition
Published by Crossway, a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway.

All rights reserved.

Наслов на Оригиналот:
Црквата: Божјиот нов народ

© 2017 Impatto Italia - Сите права се заштитени. Ниту еден дел од ова издание не смее да се препечатува, копира или објавува во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Impatto Print е издавачки проект Дела 29 во Италија
www.impattoitalia.org - Движење за основање цркви во Италија

Превод: Филип Наков
Лектура: Емилија Анастасова
Корекција: Игор Панов
Графички уредници: Асим Хамза и Дитјон Дибра

Септември 2017.

СОДРЖИНА

Црквата и Божјиот План	9
Избавувањето на Божјиот Народ	15
Единство во Црквата	20
Црквата и Евангелизација	27
Заклучок	34
Кратка Библиографија	35
Белешки	37
Евангелска Коалиција	39

Таа е најстратешкото тело на луѓе на лицето на земјата. Преку своето служење, широки траги од човештвото се спасени од зло и воздигнати од очајување. И преку својот глас, нов живот се прогласува на цели цивилизации. Таа е здружение на луѓе што го добива својот пулс од славата Божја. Кое друго човечко собирање може да гарантира такво признание? Само едно ја има таа можност: црквата на Исус Христос.¹

Малкумина Христијани се запознати со експлозивната природа на црквата на која тие припаѓаат. Пред неколку години, кога го возев Англискиот црковник Џон Стот до местото на кое што тој проповедаше, јас го прашав за неговото мислење за најзастапената доктрина меѓу современите Христијани. Претпоставувајќи дека тој ќе рече, „теологија“ (нашиот поглед на Бог е премногу мал), или можеби, „Сотериологија“ (нашите методи за спасение се премногу насочени кон нашите напори), јас бев изненаден да го слушам како тој без никакво колебање одговори „еклесиологија.“ За мене, доктрината за црквата беше споредна во однос на другите многу потешки доктрини, и сигурно не беше вредна за статусот кој мојот соговорник и го препиша. Меѓутоа, со текото на времето, после долго размислување за тоа што Библијата поучува за црквата, јас дојдов до сосема нов поглед. Црквата на Исус Христос е центарот на Божјиот план за создавање.

ЦРКВАТА И БОЖЈИОТ ПЛАН

Според Библијата, Бог спроведува план од космички големина. Тој е во процес на повторно враќање на сите нешта за Негова

слава. Пишувајќи до верниците во Ефес, апостол Павле пренесува една зачудувачка порака: Бог „во уредувањето и извршувањето на времињата, за да соедини се небесно и земно под една глава, Христос“ (Ефесјаните. 1:10). А каде ова детално „уредување“ точно се случува Павле јасно укажува неколку стихови подоцна: „и сè Му покори под Неговите нозе и Го постави глава над сите во Црквата“ (Ефешаните 1:22).

Неверојатно, црквата е основа во Божјиот амбициозен проект за повторно враќање на загубеното. Таа е домашна база за спроведувањето на Божјата работа во светот, местото каде „сите нешта“ се соединуваат заедно под Христос. Ако сакаме да видиме што сè Бог прави на оваа планета, а и никој не би сакал да пропушти нешто толку спектакуларно, ние мораме да погледнеме кон црквата. Тука, и само тука, ние наоѓаме луѓе здружени заедно и исполнети со целата полнота на Бог (Ефес. 1:23; 3:19).

Врската помеѓу Христос и црквата е скоро беспрекорна. Црквата е телото на Христос, и Христос е нејзина глава (Колос. 1:18). Црквата се одразува со силата на воскресението на самиот Христос (Ефес.1:19-20). Таа ја олицетворува Неговата љубов (Ефес. 5:2). Таа ја манифестира Неговата полнота (Колос. 2:9-10). Таа е „нов човек“ мерејќи ја потполната големина лично на Христос (Ефес. 4:13). А сепак, црквата не е исто што и Христос. Таа е Неговата невеста (Ефес. 5:25-27). Тој ја негувана и храни како Негово тело (Ефес.5:29). Таа е складиште на татковата мудрост (Ефес. 3:10). Таму Бог ја прима сета слава (Ефес. 3:21). Таа е светилник на божествена светлина, пред вкус на Неговата небесна Слава (Ефес. 1:18).

Божјиот Народ Како Семејство

Можеби најдобриот начин да се дефинира црквата – имајќи ги во предвид природната врска со Христос и нејзината посебност од Него – е семејство поврзано преку крв. Членовите од црквата се „роднини по крв.“ Затоа ги свиткувам колената свои пред Таткото

на нашиот Господ Исус Христос, од кого се именува секој род на небесата и на земјата“ (Ефес. 3:14). Тие го споделуваат истиот постар брат, Христос (Евреите 2:17), чија крв беше пролеана на крстот и ги помирува со Небесниот Татко (Колос. 1:20). И тие споделуваат братство со духовните браќа и сестри во Христа (Колос. 1:2), кои исто така се помирени еден со друг со истата крв од крстот (Ефес. 2:13).

Посебно, како семејство, црквата претставува централен дел од Божјото дело во создавањето. Ова не треба да биде изненадување, бидејќи Бог отсекогаш работел преку семејствата. Уште од самиот почеток Тој ја формулирал својата агенда во врска со семејството. Би било од огромна помош, додека се обидуваме да ја разбереме уникатната и сеомќна улога на црквата да се вратиме назад во првобитната историја гледајќи на првото семејство, семејството на Адам и Ева, и да видиме како нивната поврзаност служи како слика на тоа што подоцна ќе стане црквата на Исус Христос.

Првобитното семејство

Драмата, која се случува на шестиот ден од создавањето никогаш не престанува да не зачудува. Тоа беше мигот кога Бог го обликуваше Неговиот *magnus opus*, човечкото суштество, и му довери величествена рајска градина. Новото создание очигледно немаше никаков недостаток. Човекот наследи непроценливо богатство од раката на Творецот полн со љубов. Сепак, изненадувачки, како нешто да недостигаше. Нешто „не беше добро.“ На осамениот човек му недостигаше „помошник“ некој со кој ќе може да комуницира (Битие. 2:18). Оставен сам со себе тој беше едно парче од дводелна сложувалка, а соседното парче не беше никаде на повидок. Не само што тој беше лишен од удобствата на дружењето, туку многу поважно, тој не можеше да ја исполни својата цел за која беше создаден.

Човекот беше создаден да го носи Божјиот лик, да ја покажува (Битие. 1:26). Таква висока наредба не можеше да се исполни

во изолација. Значи, кога Бог го обликуваше човекот, тој го создаде како „маж и жена“ (Битие. 1:27). Со други зборови, тој го конструираше човекот како семејство, субјект на меѓучовечките односи својствени за секое семејство. Делот на заедништвото на божествената сличност не е изненадувачки со оглед на фактот дека самиот Бог е семејство на триедински односи - Татко, Син и Свет Дух. За да се покаже оваа божествена слика, потребно е најмалку двојност на личностите. На човекот му е потребна помош за овој негов возвишен повик. Му треба семејство.

На првото семејство му беше даден возвишен мандат. Веднаш откако Бог го вложи во Адам и Ева Својот лик, Тој го издаде следниот налог: „Плодете се и множете се и пополнете ја земјата и потчинете ја.“ (Битие. 1:28). Тоа што звучи како рецепт за пренаселеност, всушност е начин за еколошки благослов. Повикувајќи на размножување на семејствата, Бог сака да ја засити планетата со релациони единици кои го манифестираат Неговиот лик, така што секој агол и пукнатина од созданието ќе бидат покорени од присуството на Неговиот лик. Според суверената заповед на семудриот Бог, семејството е сретство со кое Неговата троедина природа ќе биде разнесена на сите четири краеви на земјата.

Божјите Луѓе, Божјиот Лик, и Христос

Но, ова го наметнува прашањето, „Кој аспект од божествената сличност, семејствата се наменети да го шират?“ Или уште поточно „Која е всушност вистинската природа на Божјиот лик?“ Наназад низ вековите, прашања како овие поттикнуваа сериозни шпекулации, затоа што во еден потесен контекст на Битие (како и во еден поширок контекст од целокупниот Стар Завет), многу малку се говори за вистинската природа на Божјиот лик. Поради оваа причина, рабините кој работеле помеѓу Заветите, дошле до сопствена идеја и продолжија да го поврзуваат божествениот лик со славата на Бог. Да се покаже Божјиот лик всушност значи да се

рефлектира Неговата слава. Бидејќи таквото толкување не беше инспирирано од Бог, денес нам може да ни изгледа ирелевантно, освен фактот дека еден од овие рабини, Фарисеј кој се преобратил во христијанството, напишал посланија во кои ја потврдува врската помеѓу Божјиот лик и Божјата слава. И тие посланија, писма на апостолот Павле, беа инспирирани! Во нив Павле поставува нова основа и прикажува уште подобра врска: поврзување на Божјиот лик со славата на Христос.

Според Павле, во Христос совршено го гледаме ликот и славата Божја (2 Коринќаните 4:4; Колошаните 1:15). Природата на божествениот лик не е веќе предмет на шпекулација: потребно ни е само да ја погледнеме божествената слава во лицето на Господ Исус Христос (2 Коринќаните 4:6). Еден дел од Павловите списи, каде ликот ја добива својата најјасна дефиниција се наоѓа во познатата химна од Филипјаните 2. Овде, во проширен превод, читаме:

Бидејќи Христос постоеше во облик на Бог (термин кој речиси е сличен со терминот лик Божји), Тој не се повикуваше на Својата возвишена позиција како повод да се самопромовира, туку напротив, тоа за Него беше повик да се лиши себеси, да се понизи себе си, да земе облик на слуга, и да се предаде на смрт како слуга, таква страшна и незамислива смрт на крст. (Фил. 2:6-8)

Однеискажливото богатство на еднаквост со Бог до осиромашена смрт во древноста, од неиспитни висини до несватливи длабочини, од една крајност до друга, ова е мерата на самоиспразнувачката смрт на Христос. Тоа е историски најсовршената пожртвувана љубов. Според Павле, ова е исто така најчисто откровение како да се покаже Божјиот лик. Во Исус ние ја гледаме сличноста на Небесниот Татко. На крстот ни е претставена сликата на тоа Каков е всушност Бог, и оттука како семејствата создадени во Неговиот лик треба да изгледаат. Тоа е слика на бескрајнат љубов.

Божјите Луѓе, Божјиот Лик, и Љубов

Овој портрет е во склад со сè она што го знаеме за Бог во Светото Писмо. „Бог е љубов,“ кажува апостолот Јован (1 Јован 4:8,16). И неговата љубов не е како никоја друга, далеку е над онаа површната, условена, сентиментална љубов која владее меѓу постмодерните приврзаници на овој термин. Божествената љубов е натприродна љубов, таков вид на љубов за кој само Бог и тие кои го носат Неговиот лик се способни. Таа е „поголема“ љубов (Јован 15:13), љубов која е спремна да го положи својот живот (1 Јован 3:16), да го прими во своето битие животот на друг (Лука 10:25-37), зашто и човечкиот Син не дојде да Му служат, туку да служи да ја даде својата душа за откуп на мнозина (Марко 10:45). И згора на тоа, тоа е љубов која постојано е пренесувана меѓу членовите на Троединиот Бог. Отецот го љуби Синот (Јован 17:26), Синот го љуби Отецот (Јован 15:9), и Светиот Дух ги прославува Отецот и Синот (Јован 14:26).

Многу писатели ја посочуваат оваа љубов која е насочена кон ближниот како посебна особина на Бог. „Љубовта е во суштината на Бог, и таа постои вечно и неопходно помеѓу Тројството.“² „Троединиот“ Бог покажува „неограничена љубов во односите.“³ „Сликата за Бог“⁴ е слика на Некој „чија љубов, дури пред создавањето на сè е насочена кон ближниот.“⁵

Тоа што можеби е највпечатливо во врска со Божјата љубов и што сигурно е најрелевантно за нашите разбирање на црквата, е тоа што Бог сака да ја сподели својата љубов со нас, не правејќи нè само приматели на таа љубов туку и пренесители на истата. Со тоа што не создаде во Неговиот лик, Тој не направи подобни да ја пренесуваме таа взаемна љубов во Тројството, пренесувајќи ја меѓу членовите на нашите семејства таа љубов која одекнува со живот, и која е составен дел на Тројството.

Кога ја извршуваме нашата задача, кога семејства кои шират љубов се присутни низ целата земнина топка, ние ја присвојуваме земјата со една љубов и внимателност што го просперира светот и сè што припаѓа во него. На далеку распространетите семејства кои ја рефлектираат

правата слика на самопожртвуваноста на Бог, од созданието одекнува една страсна песна како благодарност до својот Создател.

Божјите Луѓе, Божјиот Лик, и Гревот

Но, тука има проблем. Божјите луѓе не беа верни на мандатот што им беше даден. Наместо да ја прикажуваат таа само пожртвувана љубов, тие гледаат само на себе. „Жената виде дека дрвото е добро за јадење, пријатно за очите и дрво пожелно за да се постане мудар: набра од неговиот плод и го јаде. Му даде и на својот маж, кој беше со неа, па и тој јадеше“ (Битие 3:6). За жал, првиот грев на првото семејство ја означува пропаста на секое следно семејство. „Зашто сите згрешија и им недостасува Божјата слава“ (Римјаните 3:23). Не ширејќи ја славата Божја низ светот, семејствата се обземени од помислата за сопствена слава така нанесувајќи му на светот ужасна темнина. Навистина, секоја земна болест наоѓа корени во Адамовата непослушност. Сите поделби - дали меѓу човечко насилство, расни борби, или меѓународен раздор - доаѓаат од неуспехот да се отелотвори славата на Божјата љубов.

Нашето оценување на Божјиот народ ќе беше во голем застој ако не беше фактот дека Божјата љубов кон грешниците е многу посилна од Неговата осуда на гревот. Да нема недоразбирање, Небесниот Татко го мрази гревот. Гревот претставува лична навреда. Ја намалува Неговата слава во светот и ја брише светоста на мажот и жената создадени во Неговиот лик. Кој добар татко нема да биде разбеснет од деградацијата на неговите деца? И кој може да обвини таков татко кој, во својот гнев, ги препушти своите деца на последиците на нивната бунтовност – навистина, да ги остави семејствата на ракот на нивната самоцентричност?

СПАСУВАЊЕ НА БОЖЈИТЕ ЛУЃЕ

Сепак, зачудувачки, Нашиот Небесен Татко зачнува план за спас на човештвото. Тој избира едно семејство од мнозина и ги упатува овие

избрани луѓе, уште еднаш да ја покажат славата на Неговиот лик во светот. Семејството на Ное е првото кое, зачувано од потопот, е повикано да се размножува и да ја исполни целата земја (Битие 9:1). За жал, Ное и неговото потомство паѓа во гревот што ги уништи Адам и Ева.

Така Бог избира друго семејство, овој пат водено од патријархот Авраам, и им дава наредба на неговото потомство да бидат оние преку кои „ќе бидат благословени сите народи на земјата“ (Битие 12:3). Но, ова семејство, исто така паѓа во грех, само за миг, намалувајќи ја славата и сликата на Бог од првобитната намера. Бог повторно и повторно милостиво ги подмладува своите луѓе, издигајќи нови верзии од Израел и повикувајќи ги на верност на Неговиот завет и манифестирање на Неговиот лик низ целиот свет. Повторно - иако со ретки прикази на успех - Израел не успева да ја исполни задачата на својот повик.

Јасно е, дека Божјото семејство е неспособно да го исполни божествениот мандат. Тоа е дефектно во сржта на своето битие. Во коренот, тоа не е Божјо прославување. Во суштината, тоа е самопромовирање. Поради својата тврдоглавост, Израел е спротивно од она што Бог има намера да биде Неговиот народ.

Неуспехот на Неговиот избран народ ни малку не го изненадува Бога, ниту го поткопува Неговиот план за создавање. Најголемиот дел од планот сè уште не беше на повидок, Стариот Завет ни дава пак извонредни индикации за тоа крајно разоткривање. Бог ќе направи „нов завет со Израелевиот дом“ во кој се искоренува гревот. „Мојот закон ќе го ставам во нивната душа и ќе го напишам во нивното срце“ (Еремија 31:31-33). „Ќе ви дадам ново срце, и ќе вдахнам нов дух во вас“ (Езекиел 36:26-27).

Преку Неговиот дух, Бог прави хируршки зафат на срцето, внесувајќи нов импулс во човечкото срце, внатрешен закон кој апостол Павле го идентификува како закон на љубовта: „Зашто целиот Закон е исполнет во еден збор, во: „Љуби го својот ближен

како самиот себе! “ (Галатите 5:14). Тоа е неверојатно ветување. Од памтивек намерата на Бог беше да издвои семејство чие срце беше очистено од грев, притоа исполнето со законот на љубовта, импулс овластен од пребивањето на Духот на Самиот Бог. Созданието со нетрпение го очекува појавувањето на ова семејство!

Најава за Новиот Народ

Пророкот Исаија го предвидува ова обновено семејство. Тој го идентификува овој нов „Израел“ како слуга Божји, кој (со зборови потсетува на книгата Битие) ќе биде „за светлина на народите, за да го донесеш Моето спасение до крајот на земјата.“ (Исаија 42:6;49:6). Точно кога ова семејство ќе пристигне, Исаија никогаш целосно не открива, но тој нуди важни индикации. Ќе се роди дете (Исаија 9:6-7), и ова дете ќе постане слуга кој ќе претрпи неискжливо страдање (Исаија 52:13-53:12).

Во овој момент, индикациите стануваат потешки за дешифрирање. Понекогаш слугата е идентификуван со Божјото семејство (Исаија 41:8) и понекогаш со поединец (Исаија 49:6-7). Како слугата (од чие страдање ќе пристигне ново човештво) може да биде и двете, збир на луѓе и поединец, останува на читателот да проникне. Но, со изминувањето на вековите сè станува јасно: Во мал град во провинција на источниот раб на Медитеранот, дете се роди. „А кога се исполни времето, Бог Го испрати Својот Син“ (Галатите 4:4).

Христос и Божјите Луѓе

Овој Син - чие име е Исус, чиј повик е Месија, чија титула е Господ - ќе го исполни вечниот план пророкуван од Исаија. Апостолот Павле дава дефиниција за овој план: „тајната, која беше сокриена за векови и поколенија - имено, Христос во вас, надеж на славата.“ (Колосјаните 1:26-27). Тука конечно е пристигнувањето на Бог кажано од пророците, славата на Божјиот лик е впишана во човечките срца, заменувајќи го гревот со внатрешен закон на љубов.

Христос, чија самоиспразнувачка смрт на крстот претставуваше типичен израз на божествената љубов, сега доаѓа да живее во нас. Натприродната љубов на Бог може, поради внатрешното присуство на Христос, да биде усовершена во нашите срца (1 Јован 4:12).

Телото на Христос: Лично и Корпоративно

Поради нашиот фокус на природата и улогата на црквата, апсолутно неопходно е да се потврди дека внатрешната љубов на Христос е дарувана на мноштво човечки срца. Кога апостолот Павле ги испишува дефинитивните зборови на пергамент - „Христос во вас, надежта на славата“ - тој всушност сака да каже (со користење на замена за второ лице множина „ви“) тоа е благослов доделен на група од луѓе.

Ова не значи дека Христос не престојува во срцата индивидуално. Тој сигурно го прави тоа, но не со срца изолирани едно од друго. На крајот, тоа е семејство од срца во кој Христос престојува (2 Коринќаните 4:6). Каде на земјата можеме да најдеме такво со љубов исполнето семејство? Писмото јасно нагласува: тоа е во телото чија глава е Исус Христос; тоа е во рамките на црквата што го носи неговото име.

Ние конечно сме во позиција да го разбереме целосното чудо на ова света заедница. Но, пред да изнесеме одредени импликации, важно е да се нагласи една важна точка: додека членството во црквата се добива бесплатно, тоа не е автоматско достигнување. Тоа е нешто добиено со висока цена. Во нашата природна состојба, ние сме удирани со грев, притоа сме целосно непогодни за Божјото присуство да пребива во нас. На крстот, во вид на самопожртвуваност, беше направен голем напредок како нешто што не било видено досега во човечката историја, Христос го отпиша долгот на нашиот грев ставајќи ја Неговата праведност на наша сметка (Колошаните 2:13-14; 2 Коринќаните 5:21).

Но не само тоа, Тој исто така ги скрши оковите на гревот притоа

станувајќи првиот човек кој некогаш целиот живот го поминал без да цели кон истакнување на сопствената слава, дури до точка на доброволно поднесување на срамната смрт на крстот (1 Јован 3:5). Со отстранување на нашиот грев на овие два начина – плаќајќи ја казната за гревот и отстранувајќи ја силата на истиот – Христос не направи подобни за Неговата света заедница. Скапо за Него и непроценливо за нас е нашето промовирање во телото Христово.

Премногу често ние размислуваме за крстот само од аспект на индивидуална примена. Поради евангелието на Исус Христос, поединечни човечки суштества можат да бидат спасени од гневот на Бог, и да имаат загарантирани места во вечноста. Иако овие реалности не треба да се намалат на каков било начин, туку да бидат ценети со целосна гордост, да се сведе плодот од Христовото дело на спасението на поединечните срца е читање на Библијата низ призмата на индивидуализмот кој владее денес. Секој кој е доживеал лично помирување од страна на телесното Христово тело се вплотува во корпоративното Христово тело. „Зашто ние сите сме крстени преку еден Дух во едно тело“ (Коринќаните 12:13). А над сè, во рамките на ова корпоративно тело, во рамките на Божјиот народ кој е возобновен во и од страна на Христос, тие поголеми димензии на Божјиот план за создавање добиваат воодушевувачка дефиниција.

Телото Христово: Локално и Универзално

Црквата на Исус Христос е едно огромно тело, ништо помалку од една заедница на верници во Христос на едно светско ниво. Со други зборови, тоа е универзална црква. Но, овде има огромна разлика. Универзалната црква е само толку силна колку што нејзините локални манифестации или ограноци се остварливи. Особено на ниво на едно локално собрание таа драма на Божјиот план за создавање се одразува. Тоа е причината зошто апостолот Павле се моли специфично за локалните цркви во Галатија и Ефес,

ги посетува локалните цркви во Коринт и Филипи, и пишува до локалната црква во Рим и Солун – посланија кои ние често ги интерпретираме лично во приватноста на нашите лични библиски читања, но содржината беше насочена во прв степен да ги уредува целите заедници на луѓе кои се наречени локални цркви.

Постои генијалност во корпоративната димензија на Божјиот план. Самиот свет не е ништо повеќе или помалку од асортиман на човечки односи, од кои повеќето се скршени, пореметени од раздор и расправи, за на крајот да бидат уништени од самиот грев. Неединството владее на секое ниво, од мали релациони единици како што е на пример бракот (каде околу половина од сите бракови во Северна Америка завршуваат во развод), до високи релациони единици како што се нациите (каде во моментот четириесет војни се водени глобално) па сè што е помеѓу (каде што линиите на конфликт засекуваат длабоко помеѓу половите, расите, политичките партии, генерациите, сексуалната определеност, и листа на други односи кој можат да се дуплираат речиси неограничено). Фрактурата и поделбата во рамките на релационите единици е најголема темнина во нашиот свет.

ЕДИНСТВО ВО ЦРКВАТА

Но тоа е темнината која локалната црквата е специфично опремена да ја растера. Вчудоневидно единство е распространето помеѓу семејството Божјо. Односи кој некогаш биле пореметени, сега се натприродно обновени. Дури Евреите и Незнабошците, две етнички заедници познати по заедничка нетрпеливост, се собраа заедно во едно тело. Како? Павле вели, „Кои станавте близу преку Христовата крв. “ (Ефешаните 2:13). „Да ги помири со Бога преку крстот, откако го уби врз него непријателството. “ (Ефешаните 2:16). Христос нанесува смртен удар на поделеноста од гревот, на социјалните зла како што се егоизмот и гордоста, и на тој начин се разделуваат сидовите на сепарација и собрани заедно во едно

човештво, ново домаќинство „врз Кого целата стројно составена зграда расте во свет храм во Господа...врз кого и вие во Духот заедно се сосидувате во Божјо живеалиште.“ (Ефешаните 2:15, 19 – 22).

Бог, преку Христос, всушност го прави своето престојувалиште во ова свежо составено семејство. Ова е добро нешто затоа што со неговата самопразничка љубов која ги исполнува колективните срца на оваа света човечност, поврзувајќи ги неговите членови се повеќе и повеќе цврсто заедно, новото обединето семејство служи како светилник на надеж за растурените семејства низ светот. Преку локалните цркви, додека тие го зголемуваат својот број и ја исполнуваат земјата, обединувачката слава на Христос постанува видлива за раскинатите односи на земјата.

Духовни дарови

Важно е да се цени точно како Божјата љубов делува во пракса. Неверојатно, секоја личност новородена во Христос пристигнува во локалната црква со натприродното наследство од милостивиот Бог, подарок од Светиот Дух, посебен и уникатен талент. Може да биде дар за служење, подучување, вера, администрација или кои било други дарови (за повеќе види во Римјани 12:6–8 ; 1 Коринќаните 12:7–10).

Ниту еден дар никогаш не треба да биде занемарен; секој претставува огромна корист, доделен „според мерката на Христовиот дар“ (Ефешаните 4:7), и секој е динамично ефективен, „А сè тоа го прави еден и ист Дух “ (1 Коринќаните 12:11). Бог стратегиски ги распределува даровите меѓу својот народ, со цел локалните цркви да ги имаат сите потребни ресурси неопходни да напредува Неговата слава; Тој „ ги поставил членовите во телото; секој еден од нив, како што му било угодно“ (1 Коринќаните 12:18).

Најважното нешто да се разбере за духовните дарови е тоа дека тие се дадени од Светиот Дух за да бидат подарени, за зацврстување на другите членови на телото, за раст на самото

тело, „за изградување на Христовото тело “ (Ефешаните 4:12). Кога секој член од локалната црква го подарува неговиот или нејзиниот дар, кога секое лице инвестира духовно во другите, резултатот е апсолутно зашметувачки: членови од црквата се врзани заедно во една славна врска. „Од Него целото Тело е поврзано и соединето во едно, на тој начин што секој дел дава поткрепа според една мерка на секој одделен дел; тоа прави Телото да расте за својата сопствена надградба во љубов. “ (Ефешаните 4:16). Навистина!

Кога луѓето служат со своите дарови на другите членови на телото, тие ги привлекуваат другите во речиси беспрекорен состав со себе. Давајќи се самите себе, тие привлекуваат други внатре. Законите на физиката изгледаат нарушени (каде се слушнало дека недокажана доверба гради совршено единство?), а сепак има совршена смисла. Кога секој член на телото се впушта во вршење на службата на себеизлевање, сите членови постануваат сè повеќе обединети, толку многу што почнуваат да наликуваат на самиот Христос.

Всушност, она што се пренесува меѓу нив е токму љубовта на Христа, која пребива во нив. Специфична по повеќекратните изрази на Неговата крстовидна љубов, локалната црква ја постигнува „полната мерка на Христовиот раст “ (Ефешаните 4:13) и „да растеме во сè – кон Него, Кој е Глава, Христос. “ (Ефешаните 4:15). Да погледнеме во ова тело на луѓе е да се види – во многу реална смисла – Господ, Самиот Исус.

Силата на Црквата

Силата на овој спектакл речиси и да не може да се прецени. Тоа е како нуклеарна фузија. Атомите се меѓу најситните и најнезабележливите чуда на природата, но кога овие две минимални структури се сплотат заедно, се создава една неверојатно силна реакција. Кога неколку од овие сплотени атоми, пак, се сплотат со други атоми, нешто уште поголемо се раѓа: експлозија од термонуклеарна енергија способна да вклучува светла на цели градови.

Како може таков мал, навидум незначителен атом да предизвика таква огромна сила? Во моите рани денови, јас би размислувал за ова прашање додека сурфав на брегот на нуклеарната централа кај Сан Онофре, Калифорнија. Чекајќи добар бран, јас би ја гледал оваа импозантна купола и восхитувајќи се на илјадниците столбови наредени како добро организирана армија подготвена да пренесе огромни количини на енергија од честички толку мали кој би биле невидливи за голо око. Тоа беше воодушевувачки спектакл.

Сепак енергијата од нуклеарната фузија е незначителна во споредба со силата која преовладува внатре во локалната црква. Кога членовите на локалната црква ја излеваат љубовта на Христос едни со други, серија од драматични „експлозии“ се случуваат, реакција по реакција, доволно енергија не само да снабдува градови со светла и микробранови печки, но, многу поважно, да се донесе духовна светлина во свет полн со темнина. До очите на грабливите граѓани на светот, заглавени во раздор и поделба, љубовта на локалната црква едвај може да биде слика на ревитализација. Тоа ќе предизвика многумина да го кренат својот глас на славење во чест на изворот на оваа љубов (Матеј 5:16).

Љубовта и Црквата

Поради оваа причина, поттикнувањето на апостолот Павле до локалните цркви никогаш не се менува: „а над сето тоа облечете се во љубов, која сврзува сè во совршенство“ (Колосјаните 3:14); „Не должите му никому ништо, освен да се љубите еден друг, зашто кој го љуби другиот, го исполнува Законот.“ (Римјаните 13:8); „А сега остануваат овие три: верата, надежта и љубовта, но љубовта е најголема од нив.“ (1Коринќаните 13:13); „Туку со љубов служете си еден на друг. Зашто целиот Закон е исполнет во еден збор – во: ’Љуби го својот ближен како самиот себе!’“ (Галатите 5:13 – 14); „А Господ да направи вие да растете и да изобилувате во љубов еден кон друг и кон сите, како што и ние ја имаме кон вас“ (1 Солунците 3:12).

Сличен повик е издаден од апостолот Јован: „Зашто ова е веста што ја чувте од почеток: да се љубиме еден со друг!“ (1 Јован 3:11); „Возљубени, да се љубиме еден со друг, зашто љубовта е од Бога и секој кој љуби од Бога е роден и Го познава Бога“ (1 Јован 4:7). Исто така и од апостол Петар: „Пред сè имајте постојана љубов меѓу себе“ (1 Петар 4:8). Овие изреки несомнено наоѓаат извор во зборовите на самиот Исус: „По тоа сите ќе познаат дека сте Мои ученици – ако имате љубов помеѓу себе!“ (Јован 13:35). Љубовта е *sine qua non* од семејството на Бог.

Примери од тоа како оваа љубов работи во пракса се присутни во апостолскиот канон: „Носете ги бремињата еден на друг, и со тоа ќе го исполните законот Христов!“ (Галатите 6:2); „Не гледајте секој само на своето, туку секој нека гледа на она што се однесува за другите. Имајте ја во себе истата мисла, која беше и во Исуса Христа“ (Филипканите 2:4 – 5); „Секогаш одете по она што е добро меѓу себе и кон сите!“ (1 Солунците 5:15); „Бидете еден кон друг добри, милостиви, проштавајќи си еден на друг“ (Ефешаните 4:32); „Радувајте се со оние, кои се радуваат и плачете со оние, кои плачат, бидете едномислени едни кон други!“ (Римјаните 12:15 – 16). Дополнителни примери можат да се најдат речиси неограничено, бидејќи не постои ограничување на начините на кои локалните цркви манифестираат нешто безгранично како Христовата љубов. Тоа е љубов што го надминува знаењето (Ефешаните 3:19). Не постои човечки збор со кој може да се долови стратешката важност за оваа љубов. Локалната црква со својата љубов претставуваат единствен сигурен противотров за постмодерениот свет заглавен во грев и очај. Луѓето денес се обидуваат да истапат со една нога пред друга обидувајќи се да одржат живот полн со значење, но тие постојано тонат во живиот песок на несигурноста и конфузијата. Барајќи пријателства, тие собираат рани во душата. Сакајќи дружба, тие постануваат заглавени во својата осаменост. Барајќи сигурност, тие стекнуваат намалена самодоверба. Чекајќи ја безбедноста, тие се исполнуваат со загриженост.

Луѓето се уморни, облеани во темнина со малку задоволство, а сепак тие трчаат напред барајќи засолниште во сè што може да ги оддалечи од нивните празни животи – телевизор, пиво, изневера. Кога овие, исто така не успеваат, очајот навлегува и тие почнуваат да посакуваат – почнуваат да се молат – дека некаков плач може да биде подигнат до некого кој може да го насочи нивното внимание кон нешто убаво, нешто значајно, нешто над човечките замисли – нешто што може да го отстрани очајот и да запали надеж.

Постои нешто што прокламира такво избавување. Тоа е нешто што толку значи што всушност ја трансформира својата околина. Тоа е телото Христово. Да се фрли поглед на локалната црква, да се види во акција, чии членови се однесуваат со љубов едни спрема други, излевајќи ги своите дарови од Бога во животите еден на друг, покажувајќи ја нивната неуморна, самопожртвувана до степен на Христовата круцификција љубов, така што сведочејќи со таква светлина што секуларните умови не би можеле ни да започнат да ја разберат. Да се види што му недостасува на општеството, љубов без која душите венеат и умираат, љубов за која сите луѓе (без разлика дали ја знаат или не) страстно се жедни. Тоа е љубов која може да се пронајде единствено во локалната црква.

Бескомпромисна Црква

Ова не води до едно многу важно прашање. Дали локалната црква може да ја исполни својата цел и да засвети, ширејќи светлина низ темнината? Исто, дали ќе биде потребно да се бори да ја зачува својата позиција како складиште на троедина љубов? Не е изненадувачки што Павле ги моли браќата и сестрите во Христа да ја негуваат својата љубов и да го одржуваат единството по секоја цена:

И така, ако има некаква утеха во Христа, ако има некакво охрабрување од љубов, ако има некаква заедница на Духот, ако има некакво внатрешно сочувство и сомилост, исполнете

ја мојата радост, и мислете исто имајќи ја истата љубов, еднодушни со мисли насочени кон едно. Не правете ништо од натпреварување или од суетно честољубие, туку во понизност сметајте се еден друг за поголем од себеси! Не гледајте секој само на своето, туку секој нека гледа на она што се однесува за другите. Имајте ја во себе истата мисла, која беше и во Исуса Христа; (Филипќаните 2:1 – 5)

Толку многу зависи од единството во локалната црква. Затоа мора да се зачува со најголема будност.

Ние можеме да бидеме благодарни што локалната црква не е оставена сама на себе во таквите околности. Лично Господ е доверлив водич кога станува прашање за црковното осветување. Во својот суверенитет, тој всадува во својот народ неочекувани искуства на страдање, затоа што преку тоа страдање тој може да ја исчисти гордоста што толку лесно поттикнува неединство. Со други зборови, тој господари со понизноста (без која не може да ја има таа чиста љубов) претставувајќи маки на многу начини како оние искусени од Христос.

Тој му кажува на својот народ „секогаш го носиме Исусовото умирање во телото“ (2 Коринќаните 4:10) и „го дополнувам тоа што им недостига на Христовите маки“ (Колошаните 1:24). Постапувајќи „сличен на Него (Христос) во Неговата смрт“ (Филипќаните 3:10), со истрајување преку истиот вид на прогонување и отфрлање што самиот Господ го поминал (2 Коринќаните 13:4) – не очекувана последица на манифестирање на љубов која е толку спротивна на егоизмот на светот што претставува смртна закана за светот и неговите начини – членовите од црквата се подготвени „и животот Исусов да се покаже во нашето тело“ (2 Коринќаните 4:10). Тие се подготвени да постанат спроводници на воскреснатиот живот на се повеќе и повеќе луѓе, овозможувајќи „благодатта – што се зголемила со посредство на мнозина, да направи да биде изобилна

благодарноста за Божјата слава.“ (2 Коринќаните 4:15). Страдањето, кога е поттикнато од раката на суверениот Бог, делува парадоксално за да поттикне љубов и да се охрабри радосно сведоштво за светот (1 Петар 1:6 – 7).

ЦРКВАТА И ДОСЕГНУВАЊЕТО ДО СВЕТОТ

Додека локалната црква мора да го пази единството внатре, таа исто така мора да покаже единство и надвор. Со други зборови, новите Божји луѓе морат да избегнат изолираност. Тоа е само дел од Божјиот план да се користи ова семејство да ја прикаже Неговата слава пред секуларните очи. „Јас ќе го посветам Своеото големо свето име, што вие го обесветивте меѓу народите кај кои дојдовте....говори Господ Бог“ (Езекиел 36:23). Но, дури и цркви кои го поддржуваат тој повик да ја зрачат светлината однадвор може да се сопнат во нивното сведоштво. Тие можат да сакаат да ги импресионираат и да ги привлечат внатре необратени на световни начини, прилагодувајќи го начинот на славење, стилот на облекување, па дури и содржина на проповеди за задоволување на световните вкусови.

Таквиот пристап е фундаментално погрешен. Кога локалните цркви се обидуваат да го дадат на луѓето она што го сакаат, тие се со вкрстени цели со Христовото евангелие. Кога тогаш тие треба да ги исправат нештата, да го свртат курсот и да ги преобратат своите следбеници преку откровение дека вистинските следбеници на Христос умираат за своите желби – тие се одрекуваат од себе си, го подигаат крстот, и го следат Исус (Марко 8:34 – 35). Се сомневам дека таквите цркви се спремни да се одречат од реториката која ја користат од самиот почеток за да ги привлечат луѓето.

Евангелието Христово како Фолија во Светот

Локалната црква мора да запамети дека е најкорисна за светот тогаш кога е најразлична од светот. Ниту, пак, треба да се обидува да биде

различна. Таа само треба да биде своја – прозрачен светилник на несебична љубов Христова. И кога ќе биде тоа што е, таа всушност го сака светот. Што може да биде повеќе љубов во свет изгубен во маглите на субјективноста ако не проповедањето на вистината на Божјиот збор и чистото евангелие на Исус Христос? Што може да биде повеќе љубов во свет заглавен во очај и оптоварен со тажни песни отколку ерупција на неограничена радост на вистинско христијанско славење со песни кои го издигаат Христос? Што може да биде поголема љубов во ден кога луѓето залудно ќе бараат да бидат љубени на начин кој ќе ги негува нивните души ако не кога црквата ги пречекува новодојденци со таков сочувство што се најде на крстот на Христос? Локалната црква го сака светот најдобро, тогаш кога отелотворува сè што на светот му недостасува.

Мартин Лојд – Џонс, одличен проповедник од минатиот век, даде силен предизвик за црквата од неговото време:

Изгледа дека ни е ужасно тешко да бидеме поинакви. Оттука се сите наши обиди и напори да се прокламира црквата и да се привлече вниманието на луѓето...Но, светот очекува од Христијанинот да биде поинаков, барајќи во него нешто поинакво, и на тој начин покажувајќи што всушност недостасува во животот на редовните црковни посетители... Ако (некој) се чувствува како дома во некоја црква без да верува во Исус како личен Спасител, тогаш таа црква воопшто не наликува на црква, туку место на забава или некој социјален клуб.⁶

Локалната црква мора да се издигне и да го оправда своето име како Црква Божја, едно тело од луѓе кое ќе биде посветено за ширење на Евангелието на Исус Христос.

Навистина, евангелието мора да го формира центарот на сите цркви. За Павле ова означува две нешта: ние не се проповедаме

себе си, туку Христа Исуса како Господ; а себе си како ваши слуги заради Исуса (2 Коринќаните 4:5). Ниедна од овие идеи не би била прифатена во самоугодувачкиот древен Грчко – Римски свет, ниту пак овие нагласоци би наишле на поддршка како стратегија за привлекување на загубените. Сепак Павле не се повлекува. Неговата проповед не се менува.

Интересно, само тука Павле користи глагол за проповедање на повеќе од еден предмет, еден кој означува глаголна содржина (Христа Исуса како Господ) и другото што го означува однесувањето (ние како слуги).

Централно порака на Павле е прогласувањето дека Исус е Господ и дека тој, Павле, е слуга. Кога го следиме водството на Павле и проповедаме на овој начин, и кога (како резултат) локалните цркви постануваат слуги во нивниот свет како што Павле беше во неговиот – или уште подобро како што Христос беше во Неговиот (Марко 10:35 – 45) – тогаш нашето проповедање нема да биде само слушнато туку ќе биде примено со најголема благодарност.

Водејќи го Светот до Христос

Секоја локална црква што служи во светот како што Христос служеше во Својот има двоен удар: се стреми да го доведе светот при Христос, и се стреми да го доведе Христос при светот. Еден од најдобрите начини да се доведе светот при Христос е да се покани светот во заедништво во локалната црква. „Јас бев воодушевен,“ рече пасторот Чарлс Спрџан, „кога ги забележав најискрените напори на многумина мои црковни членови во потрага да се доведат грешниците на местото каде одржувавме богослужби да го слушнат евангелието“.⁷ Признавам дека ова не е идеја на модерната црковни стратегичари кои сметаат дека ние треба да се досегнеме до светот на нивен терен – преку кафе за време на работни паузи, после часови во спортски бар или шетање на домашни љубимци во соседството.

Додека неколкумина ќе одречат дека продирањето во световното

живеалиште е витално за сведоштвото на локалната црква, ние испуштаме стратешка можност кога не успеваме да го доведеме светот во нашиот дом, каде Божјото семејство се собира да го прослави Христос, каде членовите го слушаат евангелието на Христос кое верно се проповеда и грижливо се применува, каде луѓето служат еден на друг преку радикални изрази на љубовта Христова, каде во некој агол на овој проблематичен свет постои семејство кое функционира според ликот на троединото семејство на Бог. Среди сеприсутноста на скршени односи и дисфункционални семејства, каде на друго место луѓето ќе најдат подобар начин да се биде човек освен меѓу Божјото семејство. Ние мораме да го поканиме светот во нашите цркви.

Подвлекувајќи ја оваа поента, Павле го привлекува нашето внимание на фактот дека организмот наречен локална црква е во коренот на калеидоскопот на релациони единици. Тој ги групира членовите на црковното тело во парови: сопрузи и сопруги, родители и деца, вработувачи и вработени (Ефешаните 5:22 – 6:9; Колошаните 3:18 – 4:1). Веднаш се забележува дека секој пар претставува еден од трите фундаментални блокови на општеството. Но, важноста на овие парови произлегува не од нивното присуство во секое општество, туку, од нивното присуство во Божјото општество.

За Павле, локалната црква е световното фундаментално општествено заедништво и како такво тоа е наменето да служи како модел на паровите во светот. Во своите меѓучовечки односи, и особено во црковните односи на паровите во брак, во семејството, во бизнисот, локалната црква осигурува парадигми на слични односи надвор во светот (види повторно во Ефешаните 5:22 – 6:9; Колошаните 3:18 – 4:1). Отсликувајќи ја славата на Христовата љубов, секој пар му покажува на светот подобар начин да се живее во врска со Бог. Како светот би го видел подобриот начин (а потоа со надеж дека ќе одговори на тоа што го гледа со вера за своето спасение во завршеното дело на Христос) освен ако не е поканет на собирот на локалната црква?

Носејќи го Христос на Светот

Постои втор удар во стратегијата на локалната црква: Носење на Христос на светот. Секоја локална црква треба страшно да се стреми кон корпоративна служба (служба претставувајќи не само изолиран напор од страна на поединечни членови туку заеднички напор на целото тело) во градот, служење на своите соседи па дури и на непријателите, барајќи да се подобрат животните услови на тие што најмногу им е потребно, и да се создадат услови во кои човечките животи ќе напредуваат во начините за кој Бог имал намена уште од создавањето. Со други зборови, локалната црква треба да ја прифати мисијата да ја доведе Божјата љубов во градот. Тоа е мисија напишана не само во Стариот Завет (Исаија 58:6 – 10) туку, исто така, и во Новиот Завет (Матеј 25:34 – 40), отелотворени претходно во учењето и служењето на Исус.

Параболата за добриот Самарјанин е случај кој ја доловува ова поента. Ние ја репродуцираме Христовата љубов кога ги подигаме растурените човечки животи што се наоѓаат токму пред нас, носејќи ги на сопствените плеќи, сметајќи ја нивната скршеност како наша. И ние ќе продолжиме да носиме такви животи додека тие повеќе не се растурени – „му ги полеа раните со масло и вино и му ги преврза; после го качи на своето добиче, го однесе во гостилницата и се погрижи за него“ (Лука 10:34 – 37). Да го сакаш својот сосед како себе си не е само да го сакаш другиот како што се сакаш себе си, туку, да го преземеш животот на другиот правејќи го како свој. Во секој град, локалната црква треба да биде најдобриот сосед. „Ние мораме да ги сакаме оние кои ги сака Исус“.⁸

Во раните денови на Црквата, две катастрофални епидемии ја зафатија Римската империја. Дури и најмудрите лекари не знаеа какви лекови да препорачаат за овие болести, и многу од нив, вклучувајќи го познатиот лекар Гален, ги напуштаа градовите во безопасните предели на земјата. Имаше еден значаен исклучок – членовите на локалната црква:

Повеќето од Христијаните покажаа неограничена љубов и лојалност, никогаш нештедувајќи се себеси, туку, секогаш во служба на другите. И покрај опасноста, тие се погрижија за болните, ислушувајќи им ја секоја молба и кажувајќи им за Христос, и со нив заминуваа од овој живот, ставајќи ја во себе сета мака и тегобност на нивните соседи, весело прифаќајќи ги нивните болки.⁹

Необратените ја забележуваат жртвата што ја прават Христијаните: „Видете како се сакаат еден со друг!“.¹⁰ Како членови на модерни цркви, наша привилегија е да го возвишиме ова свето наследство, размислувајќи стратегиски и искрено молејќи се за тоа како можеме колективно да ја пренесеме Христовата љубов за потребите на нашите градови, како да станеме спротивни од нашата култура живеејќи ја нашата небесна култура славата на ликот Божји.

Парче Небо на Земјата

Како што учиме од книгата Битие, ликот Божји беше наменет да го исполнува светот. Како што учиме од Христос, тоа е лик кој се открива претежно во таа љубов на самопожртвуваната љубов на крстот. Кога таа љубов ќе навлезе во срцата на луѓето – можност која ја имаат само оние кои, преку делото на крстот, се прочистени од гревот и се прогласени за праведни – кога таа љубов заземе место во Божјото семејство, во црквата на Исус Христос, и кога изразите на таа љубов ги означуваат односите на локалните цркви на ист начин како што тие ги олицетворуваат односите во рамките на троединото семејство на Бог, славата која што е на небото почнува да се пробива на земјата.

Новиот заветните божји луѓе, додека сè уште чекорат на земјата, придобиваат барем малку простор од небесниот Ерусалим. Нивните очи ќе бидат сведоци за богатството на Неговото славно наследство

(Ефешаните 1:18). И нациите ќе дојдат пред небесното светло на ова свето семејство, гладни за такво единство на односи а не распаднати од егоцентризмот, за тело водено под една глава, за луѓе кои го зрачат ликот на оваа божествена љубов, за црква која ја манифестира крстовидната љубов на Троединиот Бог (Исаија 60:1 – 11).

Несовршената Црква

Како може една локална црква да се одржи во еден таков славен повик? Прво, ќе биде одржана само како несовершена. Иако љубовта на ова тело зрачи како светилник во најтемната ноќ, тоа никогаш нема да наликува на оние почетни зраци на небесната слава. Телото на Христос сè уште не е совршено поставено под својата глава. Омраза и поделба, имено гревот, сè уште ги напаѓа односите. Но кога телото на Христос не ја одразува целсоно славата на Бог (понекогаш паѓајќи толку ниско може да има поглед само нагоре), тоа, како второ, ќе ги подигне своите очи кон Исус Христос и, гледајќи ја славата Божја, ќе биде трансформирано во истиот лик од еден степен на слава до следниот, од придушувачка манифестација на самооддавачка љубов до една посветла. (2Коринќаните 3:18).

Насочен кон Христос

Локалната црква никогаш не треба да го трга својот поглед од Христос. Таа мора да ги насочи своите мисли на работите од небото каде што седи Христос (Колошаните 3:1 – 2). Таа мора со нетрпение да очекува Спасител кој, кога повторно ќе се врати, ќе го трансформира тоа сеуште несовершено тело во совршена согласност со неговото тело на слава (Филипќаните 3:20 – 21). И кога најпосле ќе го видиме – не повеќе како мрачна фигура туку во јасност на неразредена светлина – ние потполно ќе ја сфатиме таа љубов што толку долго го надминуваше нашето разбирање. Тогаш, и само тогаш, ние ќе бидеме инкарнација на Христовиот лик (1 Јован 3:2 – 3).

Додека тоа време пристигне, локалната црква се фокусира на

Исус Христос. Во своето проповедање, Христос е центарот. Во своето славење, Христос е воздигнат. Во своето одредби– крштевањето и Господовата вечера – Христос е прославлен. Навистина, тој што е крштеван е крштеван во Христос, и конкретно во неговата смрт (Римјаните 6:3), и тој кој што го јаде лебот и пие од чашата ќе ја објавува смртта на Господ, додека тој не дојде (1 Коринќаните 11:26). Во дисциплината на своите членови, понизноста на Пасхалното Јагне служи како водечки импулс (1 Коринќаните 5:7).

Сè се врти околу Христос; секој член е прицврстен за својата глава. Христос сврзува се (Колошаните 1:17 – 18). Без сомнеж еден голем лидер на локалната црква, Чарлс Спрџан, одлучно ја потврди својата зависност од Христос: „ Јас би немал желба да бидам овде без мојот Господ; и ако евангелието не е вистина, ја би го молел Бог да ме уништи во овој момент, зашто не би сакал да живеам ако името на Господ Исус Христос може да биде уништено“.¹¹

ЗАКЛУЧОК

Повикот на локалната црква речиси и да не може да биде повозвишен. Повикана од светот да биде светлина во светот, да биде обединето семејство меѓу разединети семејства на земјата, да биде исполнета со самиот Христос, да биде биде зеница на Божјото око, да биде врежана во Божјите раце, да биде слава на ликот на Светото Тројство, да биде олицетворение на бескрајната љубов на крстот, да биде колективен портрет многу повеличествен од кој било друг во светот – тоа е црквата, локалната црква, новите Божји луѓе.

Кратка Библиографија

Belcher, Jim. *Deep Church: A Third Way Beyond Emerging and Traditional*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2009.

Calvin, John. "The External Means or Aims by Which God Invites Us Into the Society of Christ and Holds Us Therein." *Institutes of the Christian Religion*. Book 4. Philadelphia: Westminster Press, 1960.

Carson, D. A. *Becoming Conversant with the Emerging Church: Understanding a Movement and Its Implications*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2005.

Chester, Tim, and Steve Timmis. *Total Church: A Radical Reshaping around Gospel and Community*. Wheaton, IL: Crossway, 2008.

Dever, Mark. *Nine Marks of a Healthy Church*. Wheaton, IL: Crossway, 2000.

Dever, Mark, and Paul Alexander. *The Deliberate Church: Building Your Ministry on the Gospel*. Wheaton, IL: Crossway, 2005.

DeYoung, Kevin, and Ted Kluck. *Why We Love the Church: In Praise of Institutions and Organized Religion*. Chicago: Moody, 2009.

Edwards, Jonathan. "A Farewell Sermon." In *The Works of Jonathan Edwards*. Vol. 1. Edinburgh: Banner of Truth, 1979.

Keller, Timothy. *Gospel Christianity*. Studies 7 and 8. New York: Redeemer Presbyterian Church, 2003.

Packer, J. I. *Evangelism and the Sovereignty of God*. Chap. 3. Downers Grove, IL: InterVarsity, 1991.

Stott, John. *The Living Church: Convictions of a Lifelong Pastor*. Downers Grove, IL: InterVarsity, 2007.

Strauch, Alexander. *Biblical Eldership: Restoring the Eldership to Its Rightful Place in Church*. Colorado Springs: Lewis and Roth, 1997.

БЕЛЕШКИ

1. Овој труд претставува дел на единаесеттата точка, „Божјиот Нов народ“, на Основачки документи на Евангелската коалиција.
2. Џорџ М. Марсден, Џонатан Едвардс: Живот (Њу Хевн, К.Т . Универзитетот Јеил, 2003), 467.
3. Тимотеј Келер, Евангелско Христијанство (Њујорк: Презвитеријанска црква, 2003), 22.
4. Корнелиј Плантинга, како што го цитира Келер во Евангелието Христијанство, 16.
5. Д. А. Карсон, Тешката доктрина за љубовта на Бога (Wheaton, IL: Crossway, 2000), 44.
6. Јан Х. Мареј, Д. Мартин Лојд Џонс: Првите четириесет години 1899-1939 (Единбург: Банер На Вистината, 1982), 141-42.
7. С. Н. Spurgeon, Autobiography: 2: The Full Harvest (Единбург: Знаме на вистината, 1973), 246.
8. С. Н. Spurgeon, Предавања на моите ученици (Гранд Рапидс, М.И .: Зондерван, 1954), 344.
9. Дионисиј, цитиран од Евзебиј во Евсебиј: Историја на Црквата, транс. Г. А. Вилијамсон (Хармондсворт, Велика Британија: Пингвин, 1965), 7.22.
10. Тертулијан, Анти-Никејските отци, ед. Александар Робертс и Џејмс Доналдсон (Гранд Rapids, MI: Eerdmans, 1989), Извинување 39.
11. С. Н. Spurgeon, Говорницата на улицата Нов Парк (Пасадена: Пилигрим, 1855), 1: 208-9.

ЕВАНГЕЛСКА КОАЛИЦИЈА

Евангелската коалиција е здружение на евангелски цркви длабоко посветени на возобновување на нашата вера во Христовото евангелие и за реформирање на нашата служба во согласност со Светото Писмо. Ние станавме длабоко загрижени за некои движења внатре во традиционалното евангелие, кои се чини дека го намалуваат црковниот живот и не водат подалеку од нашите историски верувања и практики. Од една страна, ние сме вознемирени од идолопоклонството на личниот консумеризам и политизацијата на верата; од друга пак, сме вознемирени од неоспорното прифаќање на теолошкиот и моралниот релативизам. Овие движења доведоа до лесно напуштање на двете библиски вистини и трансформираното живеење, мандат од нашата историска вера. Ние не само што слушаме за овие влијанија; ние го гледаме нивниот ефект. Ние се посветивме себе си во пробудување на црквите со нова надеж и огромна радост врз основа на ветувањата добиени само по благодат преку вера и само во Христос.

Ние веруваме дека во многу евангелски цркви, владее длабок и широк консензус поврзан со вистините од евангелието. Сепак ние често го гледаме прославувањето на нашето единство со Христос заменето со древната привлечност кон моќ и богатство или од монашките повлекувања во ритуал, литургија и света тајна. Она што го заменува евангелието никогаш нема да промовира вера која е насочена кон мисија и која е вкотвена во истрајната вистина која води кон непоколебливо учеништво, желна да ги издржи тестовите

кои со себе ги носи повикот на Царството Небесно и жртвата. Ние копнееме да напредуваме по Божјиот пат, секогаш целејќи да се застапуваме за евангелието, охрабрувањето, и едукација така што сегашните и црковните лидери од следната генерација се подобро опремени, за да помогнеме во нивното служење со принципи и практики што го величаат Спасителот, правејќи добро на оние за кои Тој ја пролеа Својата крв.

Ние сакаме да обезбедиме заеднички напор меѓу сите народи – напор кој е ревносен да го испочитува Христос и да ги умножува Неговите ученици, стапувајќи во сојуз со вистинската коалиција за Исус. Таква библиска основа и обединета мисија е единствената трајна иднина за црквата. Оваа реалност ни укажува да стоиме покрај оние кои што се поттикнати од уверувањето дека, милоста на Бог во Исус Христос е нашата единствена надеж за вечно спасение. Ние сакаме да се залагаме за ова евангелие со јасност, сочувство, храброст и радост – радосно сврзувајќи се со нашите браќа по вера со различна деноминациска, етничка и класна припадност.

Нашата желба е да и служиме на црквата која ја сакаме, поканувајќи ги сите наши браќа и сестри да ни се придружат во обидот да ја обновиме современата црква во налик на древното евангелие на Христос, така да можеме вистински да зборуваме и живееме за Него на начин кој јасно комуницира со нашето време. Ние имаме намера да го направиме ова преку обичните средства на неговата благодат: молитва, служењето на Неговото Слово, крштевање и Господовата вечера и, заедништвото на светиите. Ние копнееме да работиме со сите оние кои, покрај прифаќањето на исповедта и визијата изнесена овде, го бараат Христовото Господство на целиот живот со нескриена надеж во моќта на Светиот Дух да трансформира поединци, заедници и цели култури.

„Повикот на локалната црква речиси да не може да биде повозвишен. Повикана од светот да биде светлина во светот, да биде обединето семејство меѓу разединети семејства на земјата, да биде исполнета со самиот Христос, да биде зеница на Божјото око, да биде врежана на Божјите раце, да биде слава во ликот на Светото Тројство, да биде олицетворение на бескрајната љубов на крстот, да биде колективен портрет многу повеличествен од кој било друг во светот – тоа е црквата, локалната црква, новите Божји луѓе.“
—Од брошурата

Книгите на Евангелска Коалиција ги уредуваат Д. А. Карсон и Тимоти Келер и се наменети да понудат внимателни објаснувања на изјававите на вера на самата служба. Евангелската коалиција е евангелско движење посветено на Христовото евангелие и реформација на практичното служење врз основа на Писмото.

Тимотеј Севиц (доктор на науки, Универзитет во Кембриџ, ThM, Далас Теолошки факултет) е сениор пастор во Камелбек, Библиска црква во Рајската Долина, Аризона, од 1988 година. Тој е автор на Моќ преку Слабост, издание на Универзитетот на Кембриџ.